RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 262.779 van 28 maart 2025
in de zaak A. 239.694/VII-42.148

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Sint-Quentinstraat 3/3
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 juli 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 290.945 van 26 juni 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.578 van 8 september 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cedric D’Hondt, die *loco* advocaat Pierre Robert verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 27 augustus 2021 een (negende) volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 mei 2022 een beslissing waarmee het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 2 juni 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 26 juni 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 39/65 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 15, b), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat uit het bestreden arrest niet blijkt dat rekening is gehouden met de door verzoeker aangereikte bronnen betreffende de humanitaire situatie in Afghanistan, noch waarom daar geen rekening mee is gehouden. Meer bepaald heeft verzoeker beargumenteerd dat het talibanregime geen centrale, functionerende overheid vormt, dat de taliban thans het volledige Afghaanse grondgebied controleren, dat de internationale

gemeenschap humanitaire hulp heeft stopgezet en dat de taliban de verleende hulp misbruiken. Volgens verzoeker volstaat de verwijzing in het bestreden arrest naar "het geheel van de beschikbare landeninformatie" niet om te besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle bronnen heeft betrokken in zijn beoordeling, terwijl die beoordeling haaks staat op de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie.

Verzoeker acht ook de in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek vervatte bewijskracht van stukken geschonden doordat volgens het bestreden arrest niet zou blijken dat de taliban maatregelen hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, terwijl verzoeker in het beroepschrift wel degelijk informatie hierover heeft bijgebracht.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de draagwijdte geschonden van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b), van richtlijn 2011/95, dat op zijn beurt volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een onwettige voorwaarde toevoegt aan artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet door te eisen dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan moet voortvloeien uit een opzettelijke gedraging van actoren om te kunnen spreken van ernstige schade in de zin van deze bepaling. Uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, leidt verzoeker af dat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt wanneer precaire levensomstandigheden overwegend het gevolg zijn van handelingen of nalatigheid van actoren. Hij wijst op het verschil met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, waarin het gaat om het risico op mensonwaardige behandeling van een persoon die lijdt aan een ernstige ziekte. De in dit laatste arrest gestelde voorwaarde van een opzettelijk handelen is niet vereist bij de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Door een

opzettelijke gedraging van actoren te vereisen om te kunnen spreken van ernstige schade, voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een onwettige voorwaarde toe aan deze bepaling. Wat het voorgaande betreft, vraagt verzoeker in ondergeschikte orde een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de draagwijdte van artikel 15 van richtlijn 2011/95.

7. In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de motieven van het bestreden arrest tegenstrijdig zijn, zelfs indien een correcte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt enerzijds dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat is van een veelvoud van factoren en niet van gedragingen van de betrokken actoren, doch hij somt anderzijds een aantal externe factoren en specifieke gedragingen van diezelfde actoren op, waaruit blijkt dat de crisis in Afghanistan wel degelijk voortvloeit uit de gedragingen van de betrokken actoren. Tegenstrijdige motieven heffen elkaar op en vormen een gemis aan motivering, zodat verzoeker andermaal een schending van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vaststelt.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken

een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

9. Met de aanvankelijk bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker in zijn negende volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet in aanmerking komt, zodat zijn verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sluit zich in het bestreden arrest aan bij deze beoordeling.

Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door hem bijgebrachte informatie, waaruit verzoeker “concludeert […] dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdorde het gevolg is van het beleid van het talibanregime”, heeft betrokken in de beoordeling van de situatie in Afghanistan. Verzoeker richt zich hierbij uitsluitend tegen de “overwegingen met betrekking tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker”.

10. In punt 2.3.4.4 van het bestreden arrest gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds omstandig in op de machtsovername door de taliban in 2021, op de “de-facto-talibanregering”, de “provinciale de-facto-regeringen” en op hun rol, waarbij hij herhaaldelijk verwijst naar concrete landeninformatie waarop ook verzoeker zich steunt.

In zijn specifieke beoordeling van de vraag of nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet voorliggen voor wat betreft een mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

> "2.3.4.6. Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).
> Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking 'op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade', met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.
> Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).
> Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.
> Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.
> Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).
> De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).
> Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.
> Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de 'Country Guidance: Afghanistan' van EUAA van januari 2023 (p. 111: 'Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of

inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.').

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.
Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.
Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.
Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat hoewel verzoeker aanhaalt dat zijn beide ouders zijn overleden en hij geen broers of zussen heeft, verzoeker niet aantoont dat hij niet meer zou kunnen rekenen op enig familiaal/sociaal netwerk in Afghanistan. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij na zijn vertrek uit Afghanistan documenten kon ontvangen via een vriend in Pul-i-Alam, zijn herkomstregio en dat ook zijn maternale oom, bij wie zijn moeder verbleef, in Afghanistan verblijft hoewel hij geen contact meer kan opnemen met hem omdat zijn oom geen telefoon heeft […]. Daarnaast kan opgemerkt worden dat verzoeker, thans 30 jaar oud, in Afghanistan twaalf jaar lang school heeft gelopen en een eigen zaak had […].
Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.
Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten
(RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).”

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat derhalve in punt 2.3.4.4 van het bestreden arrest in op verzoekers argumentatie dat de taliban geen centrale, functionerende overheid vormen.

In het bestreden arrest wordt niet betwist dat de controle van de taliban zich thans uitstrekt over het volledige Afghaanse grondgebied, integendeel wordt in punt 2.3.4.7 uitdrukkelijk gesteld dat “de taliban het hele grondgebied controleren”.

Wat verzoekers standpunt betreft dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdorde het gevolg is van het beleid van het talibanregime, blijkt uit het *supra* geciteerde punt 2.3.4.6 van het bestreden arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op concreet gemotiveerde wijze oordeelt dat dit net niet het geval is doch dat “[d]e oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie […] in Afghanistan in wezen multidimensionaal [blijken]te zijn” en dat “[d]e actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan […] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”, waarbij wordt ingegaan op diverse factoren voor en na de machtsovername door te taliban.

Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk verzoekers standpunt over de voormelde punten in zijn beoordeling betrekt en waarom hij een andere mening toegedaan is. De jurisdictionele motiveringsplicht vereist niet dat daartoe ieder argument van verzoeker en iedere bron waarop verzoeker zich steunt afzonderlijk worden vermeld.

12. De bewijskracht van een akte wordt geschonden wanneer de rechter aan die akte een uitleg geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen ervan. Verzoeker verwijst slechts naar “informatie” die hij heeft aangebracht over de houding van de taliban tegenover internationale hulp, doch hij geeft met dergelijke algemene en vrijblijvende bewering niet aan aan welke akte de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen een inhoud zou hebben gegeven die strijdig is met de bewoordingen ervan. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen louter een verkeerde feitelijke of juridische gevolgtrekking zou hebben getrokken uit bepaalde stukken, vormt op zich geen schending van de in de artikelen 8.11, 8.17 en 8.23 van het Burgerlijk Wetboek vervatte bewijskracht van een akte.

Verzoeker stelt in wezen een andere beoordeling voor van de informatie die door de partijen wordt bijgebracht over de toestand in Afghanistan, te dezen wat de vraag betreft welke houding de taliban aannemen tegenover internationale hulp. Dit behoort echter tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

13. Het eerste onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Tweede middelonderdeel

14. Volgens verzoeker wordt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als bijkomende voorwaarde een intentioneel handelen toevoegt aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest weliswaar in het algemeen dat “een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor” en dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van

objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen".

Vervolgens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter uitgebreid in op de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Hij besluit daarna:

> "Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet."

16. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand overwegend is te wijten "gedragingen van de taliban of enige andere actor", blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat volgens het bestreden arrest niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet omdat de precaire situatie niet overwegend blijkt te zijn veroorzaakt door gedragingen van een actor. In het licht hiervan is de vermelding van "laat staan […] het opzettelijk handelen of nalaten" een bijkomende verwijzing die de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Verzoekers kritiek berust in die mate op een verkeerde lezing van het bestreden arrest.

In het licht van het voorgaande is de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil.

17. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

18. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds overweegt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat is van een veelvoud van factoren en niet van gedragingen van de betrokken actoren doch anderzijds een aantal externe factoren en specifieke gedragingen van diezelfde actoren opsomt, waaruit blijkt dat de crisis in Afghanistan wel degelijk voortvloeit uit de gedragingen van de betrokken actoren.

19. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt met betrekking tot de oorzaken van de precaire situatie in Afghanistan:

> "De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.
> Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.
> Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.
> Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om

humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.
Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet."

20. In de voorgaande door verzoeker bekritiseerde motivering van het bestreden arrest worden een aantal externe elementen vermeld die voor en na de machtsovername door de taliban hebben bijgedragen tot de precaire socio-economische toestand. Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook wijst op bepaalde gevolgen van de machtsovername door de taliban, vormt het geen tegenstrijdigheid van motieven door te besluiten dat uit het geheel van de voorhanden zijnde informatie niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban (of een andere actor).

Verzoeker toont in die mate geen schending aan van de jurisdictionele motiveringplicht.

21. In de mate dat verzoeker met een aantal voorbeelden aanvoert dat de precaire socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk overwegend voortvloeit uit de gedragingen van bepaalde actoren, betwist hij de juistheid van de gegeven motieven. Deze kritiek houdt echter geen verband met de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Verzoeker vraagt aldus in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

22. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Conclusie

23. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op achtentwintig maart tweeduizend vijfentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**